

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Győri Ítéltábla a dr. Frank Edit ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr.Keszthelyi Kálmán Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Keszthelyi Kálmán) által képviselt **alperes** ellen jogdíj megfizetése iránti perében a Veszprém Megyei Bíróság 2009. szeptember 14. napján kelt, 3.P.20.471/2009/8. számú végzésével szemben az alperes részéről 9. és 10. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 15 nap alatt megfizetni a felperesnek 7.500.- (Hétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest 54.848.- forint szerzői jogdíj, továbbá ezen összeg után 2008. október 21. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat, valamint 7.000.- forint illeték, és 10.000.- forint + ÁFA perköltség megfizetésére.

Ítéletének indokolása szerint az alperes üzemelteti a **Helység 1**, ... szám alatt található **"A" Büfé** elnevezésű üzletet. Az üzletben a felperes 2008. június 13. napján ellenőrzést tartott, melynek során az alperes alkalmazottját helyettesítő **"B"** az adatszolgáltatási lap aláírásával a zeneszolgáltatás tényét elismerte.

A felperes az adatszolgáltatási lap egy példányát a helyszínen hagyta, és egyben felhívta az alperes figyelmét arra, hogy a zenefelhasználásban bekövetkezett bármiféle változást írásban jelentse be a felperesnek. Az alperestől bejelentés nem érkezett, így a felperes a 2008. április 1. és 2008. december 31. napja közötti időszakra járó jogdíj megfizetésére számlát állított ki, majd azt megküldte az alperesnek.

A teljesítés az alperes részéről elmaradt, ezért a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte. Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban kereseti kérelmét 54.848.- forint és járulékaik megfizetése erejéig fenntartotta.

A szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) bekezdése, a 25. § (1) és (4) bekezdése, a 92. § (1) bekezdése, valamint a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a megyei bíróság megállapította, hogy a felperes az adatszolgáltatási lappal bizonyítási kötelezettségének eleget tett. Nem fogadta el az alperes azon védekezését, mely szerint "B" „beugróként” dolgozó nem volt jogosult az adatszolgáltatási lap aláírásra. Teljes bizonyító erejű okiratként elfogadta a megyei bíróság az adatszolgáltatási lapot figyelemmel arra, hogy "B" vallomása szerint annak kiállításakor az alperesi üzletben dolgozott, és azt az alperes képviselőjében aláírta. Helyettesítőkénti eljárásáról sem szóban, sem az adatszolgáltatási lapon nem tett említést. Az alperes pedig egyéb olyan bizonyítékot nem csatolt, mely a kereseti kérelem jogalapját, vagy összecszerúságát kétségessé tett volna.

Kiemelte továbbá a megyei bíróság, hogy az alperes a felperes felé a zeneszolgáltatás megszüntetését, a zenegép elszállítását nem jelentette be, erre csak ellentmondásában és ellenkérelmében hivatkozott. Mivel pedig a készülék üzemeltetése megteremti a jogdíj fizetésének törvényen alapuló kötelezettségét, így a megyei bíróság a felperes keresetének jogalapját megállapította.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Indokolásul arra hivatkozott, hogy a zenegépet és a televíziót az üzlet korábbi üzemeltetője hagyta a helyiségben, azok használaton kívül voltak, az alperes nem üzemelte be őket. "B" csak beugróként dolgozott az üzletben, neki nem volt tudomása arról, hogy a zenegép, illetve a TV készülék működik-e, vagy valaha működött-e. "B" nem volt jogosult aláírni az alperes nevében, és az adatszolgáltatási lapon az alperesi pecsét sem lett feltüntetve. Hangsúlyozta, hogy a zenegépet, és a televíziót az üzletből el is szállította. Nem találta elfogadhatónak a BH 1993/240. számú eseti döntést arra figyelemmel, hogy "B" nem volt alkalmazott, továbbá álláspontja szerint a BH 1992/98. számú döntés nem tartalmaz megdönthetetlen vélelmet, hiszen a tanúk igazolták, hogy nem volt zeneszolgáltatás a vendéglátóhelyen.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az üzletben helyettesítő alkalmazottnak a Ptk. 220. § (1) bekezdésén alapuló képviselői joga van. Alkalmazottként viselkedő személy esetében pedig a vélelmezett képviselő szabályait kell alkalmazni. Kiemelte továbbá, hogy a képviselői jog korlátozása harmadik személlyel szemben csak akkor hatályos, ha a korlátozásról szóló tájékoztatást az üzletben feltűnő helyen, jól olvashatóan kifüggesztették. Amennyiben pedig az alperes a zenegépet és a televíziót valóban eltávolította az üzlethelyiségből, akkor az Szt. 25. § (4) bekezdése értelmében azt be kellett volna jelentenie, erre azonban nem került sor.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az alábbiak szerint alaptalannak ítélte.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, és az így beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően okszerűen értékelte, és megalapozott tényállást állapított meg.

A megyei bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett mind a kereset jogalapja, mind összesszerűsége vonatkozásában.

Egységes a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy a szabályszerűen kiállított adatszolgáltatási lap törvényi vélelmet hoz létre a jogdíj fizetési kötelezettség fennállása és összesszerűsége mellett (BH 1993.240.). A jelen perben a felperes a törvényi vélelmet megalapozva kifogástalan adatszolgáltatási lapot állított ki, melyet az alperesi üzlethelyiségében lévő alkalmazottat helyettesítő az alperes nevében kézjegyével is ellátott.

Ezért az ítéltábla nem osztotta azt az alperesi fellebbezési érvelést, mely szerint az adatszolgáltatási lapot aláíró "B" nem volt jogosult az alperes nevében eljárni. A Ptk. 220. § (1) és (3) bekezdése értelmében ugyanis a szolgáltatások nyújtásával rendszeresen foglalkozó magánszemélynek az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségében dolgozó alkalmazottját az ott szokásos jognyilatkozatok megtételénél képviselőnek kell tekinteni. Nem változtat az előzőek szerinti képviseleti vélelmen az a tény sem, hogy az üzlethelyiségben dolgozó személy nem állandó, bejelentett alkalmazottként, hanem csupán ideiglenes, be nem jelentett dolgozóként volt jelen.

Nem helytálló továbbá az alperes azon - elsőfokú eljárás során tett - hivatkozása sem, hogy "B" arra tekintettel sem volt jogosult az adatszolgáltatási lap aláírására, mert annak időpontjában a 18. életévét még nem töltötte be.

A Ptk. 219. § (1) bekezdése szerint cselekvőképes személyt korlátozottan cselekvőképes személy is képviselheti, így a vélelmezett képviseletre az aláíró helyettesítő alkalmazott korlátozottan cselekvőképessége befolyással nem volt.

A fentiek szerint tehát a jelen eljárásban a felperes szabályszerűen állította ki a jogdíjfizetést megalapozó adatszolgáltatási lapot, mely a tartalma szerinti zeneszolgáltatás mellett vélelmet alapozott meg. Tényként lehetett megállapítani az eljárás során azt is - az alperes sem tagadta, és a tanúk ("B", "C") is megerősítették -, hogy a vendégek számára

nyitva álló üzlethelyiségben megtalálható volt a zenegép és a televízió. Ebből pedig az a vélelem következett, hogy a két készüléken zeneszolgáltatás is történt (BH 1992.98.).

Az így felállított vélelem megdöntése sem a jogszabályi rendelkezések, sem a bírói gyakorlat értelmében nem kizárt. Az alperesnek lehetősége lett volna az adatszolgáltatási lap birtokában nyomban, közvetlenül a felpereshez fordulnia, és bejelentést tennie. Minderre azonban annak ellenére nem került sor, hogy az adatszolgáltatási lap tartalmazza az erre vonatkozó tájékoztatást. A perbeli időszakra is kiterjedően akkor mentesülhetett volna a fizetési kötelezettség alól az alperes, ha teljes bizonyossággal igazolja a zeneszolgáltatás hiányát, illetve a készülékek perbeli időszakot megelőző elszállítását, erre azonban nem került sor.

Hivatkozott az alperes az elsőfokú eljárás során, valamint fellebbezésében is arra, hogy a zenegép, valamint a televízió már nem található az üzlethelyiségben, mert azokat onnan elszállította. E vonatkozásban a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás az alperest terhelte, de ezen kötelezettségének ígérete ellenére sem tett eleget. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a készülékek utólagos elszállításának igazolása a perbeli időszak vonatkozásában a fizetési kötelezettséget nem érintette volna, csak a jövőre nézve eredményezhetné annak megszűnését.

Az adatszolgáltatási lap birtokában történt, peres eljárást megelőző kifogás, bejelentés hiányában az alperesnek a jelen perben egyéb módon kellett bizonyítania a zeneszolgáltatás hiányát.

Az alperes által felajánlott bizonyítási eszközök azonban - a megyei bíróság helyes megállapítása szerint is - nem bizonyultak alkalmasnak a zeneszolgáltatás tényének megcáfolására.

Önmagában az alperes által meghallgatni indítványozott tanúk azon nyilatkozata, miszerint a zenegépen és a televízión zeneszolgáltatásra nem került sor, az amellel szóló vélelem megcáfolására nem elegendő. A tanúk ugyanis vallomásaikat csak eseti megfigyeléseikre alapozták, és arról nem rendelkeztek tudomással, hogy volt-e zeneszolgáltatás abban az időszakban, mikor nem tartózkodtak az üzlethelyiségben (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.22.822/1997/4. szám).

Amennyiben el is fogadja a bíróság azt a tényt, hogy a zenegépet és a televíziót a korábbi tulajdonos hagyta az üzlethelyiségben, és az eredetileg üzemben kívül volt, ez önmagában azonban nem jelenti azt, hogy azokat később nem helyezték üzembe, azaz azokon az üzlet alperes általi üzemeltetése során zeneszolgáltatásra soha nem került sor. Az alperes a gépek már eredendően is üzemképtelen állapotának ítéleti bizonyossággal történő igazolásával mentesülhetett volna a jogdíj fizetési kötelezettsége alól, erre azonban az alperes még csak nem is hivatkozott.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét a Pp 253. § (2) bek. első fordulata alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a másodfokú perköltség megfizetésére a Pp.78.§ (1)bekezdése értelmében a perveztes alperest kötelezte, amelynek összegét a 32/2003 (VIII.22.) IM. r. 3.§ (5) bekezdése alapján ÁFA-val növelten állapította meg.

Győr, 2010. április 22. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Lezsák József sk.
bíró